בס"ד ובהשתדלותינו

דף לימוד אבות ובנים

בנושא: גודל השעה - אחריות, חיים ובניין

להסתכל קדימה, להבין איפה אנחנו עומדים.
אנחנו נמצאים כעת בעיצומו של חודש אריאן. תקופה בו, שלי "ימים באוים", היא הזמנה לעצור ולשאול את עצמנו: לאן הגלגל נוסע? מה תפקידנו במציאות הלו?
התמונה המלווה את הימים הללו היא שאנחנו חיים בתוך רצף היסטורי גדול. השאלה איננה רק מה קורה סביבנו ביגדול, אלא איפה אנחנו נמצים את החלק שלנו – איך אנחנו עומדים להרים את הצמיחה הרוחנית והחברתית ואיך אנחנו מביעים שכל אחד מאיתנו הוא חלק בלתי נפרד מגודל השלה.

נקודת מפגש עם המציאות השבריריות והאחריות.
ההבנה שאנחנו חלק ממציאות חיה ושיש לנו אחריות עצומה מקבלת משמעות כואבת ואחדה דרך האירועים הקשים שפקדו אותנו לאחרונה.
לפני ימים ספורים התרחשה טרגדיה קשה ביישוב יבהר: רות טלר ע"ה, ילדה בת 12, נפגעה בתאונת דרכים עצמית בעת רכיבה על אופניים חשמליים ביישוב, ולאחר מאבק על חייה – נפטרה מפצעיה.
אסון כזה מטלטל את הלב ומכריר לנו בצורה הכואבת ביותר:
** ערך החיים: החיים שבריריים ויקרים מכל.*
** אחריות אישית וסביבתית: השמירה על הגלגל והבטיחות בדרכים איננה דבר בדדי – היא הדרך שבה אנחנו מגלים אחריות על עצמנו ועל הכלל.*

סיפור:

מילה קטנה שמשנה הכל (היומיום בסניף).

זה קרה ביום שלישי אחר הצהריים. חזרתי יחד עם חבר שלי מהסניף. שנינו דיברנו וצחקנו על כל מיני דברים בדרך, כשהוא רכב על אופניים חשמליים ואני הלכתי לידו ברגל. היינו רגע לפני הכניסה לרחוב הראשי של השכונה – רחוב שאין בו שדה ראייה טוב בגלל גדר חיים גבוהה ושכמה רכבים שם נוהגים די מהר כי הם ממהרים הביתה.

חבר שלי בדיוק דיבר איתי בהתלהבות על משהו תוך כדי רכיבה, והמשיך לגלוש עם האופניים לכיוון הכביש בלי להסתכל לצדדים בכלל.

באותו שבריר שנייה שמעתי רעש של מנוע של רכב מגיע במהירות מעבר לפינה. הראש שלי עבד כמו הבזק. ידעתי שאם אני רק אצעק "זהירות!" אולי הוא יבהל ויעשה תנועה חדה שתפיל אותו בדיוק לתוך הנתיב של הרכב. במקום זה, עשיתי צעד מהיר קדימה, תפסתי לו בכידון וצעקתי לו בכל הכוח: "תעלה למדרכה עכשיו! רכב מגיע!"

הוא קלט אותי מהזווית של העין, נתן משיכה חדה לכידון, וטיפס עם האופניים על המדרכה ממש שניה אחת לפני שרכב פרטי לבן חתך את הסיבוב במהירות וחלף בדיוק במקום שבו הוא עמד קודם.

עמדנו שנינו על המדרכה, הלב שלי דפק בקצב של מאה פעימות בדקה. נהג הרכב צפר ועבר הלאה, אבל אנחנו נשארנו עומדים דוממים. חבר שלי הסתכל בעיניים פעורות ואמר לי בקול רועד: "תגיד, אתה קולט מה הלך פה עכשיו? הצלת לי את החיים."

** נקודה למחשבה: גודל השלה לאו מחכה לאירועים ענקיים. הוא מתגלל בדיוק שם – בתשומת לב למבר, במבט פקוח, ובהבנה שהפעולות הקטנות שלנו שומרות על חיים.*

בס"ד ובהשתדלותינו

המשך...

בנושא: גודל השעה - אחריות, חיים ובניין

סיפור:

השותפות הסתרת במציאות

רבי נחמן מברסלב מספר על מלך שבנה ארמון מפואר וקבע בו חדרים נסתרים, שבהם נדרש האדם לחפש את המפתח כדי לפתוח את הדלתות. המשל הזה מלמד אותנו שפעמים רבות האדם חושב שהעולם מתנהל לבד, ושאין לו שום קשר או השפעה על מה שקורה סביבו.

מסופר על חסיד שבא לזהיר את רבו מפני סכנה גדולה שריחפה על העיירה בעקבות צו שגזר פריץ מקומי על בני הישיבה. החסיד אמר לרב: "מה בכוחנו לעשות? אנחנו קטנים כל כך מול פריץ עצום!" הסתכל עליו הרב בחיוך ואמר לו: "אדם קטן יכול להדליק נורה קטנה בחדר חשוך ענק, והחושך כולו נסוג מפניה. הקדוש ברוך הוא לא מבקש מאיתנו להחזיק את כל העולם על הכתפיים, אלא לא להתעלם מהמקום שבו אנחנו נמצאים. כל פעולה של אכפתיות שאדם עושה – אפילו בזהירות בדרכים, אפילו בשמירה על חבר – פותחת עוד שער של אור בעולם."

שאלות לדיון מעמיק:

מה הקשר בין "גודל השעה" בימים אלו לבין להיזהר בדרכים ותיי היומיום?

כיוון למחשבה: תהליכים גדולים של בניין רוחני לא קורים רק במאבקים לאומיים, אלא מתחילים בדבר שאנחנו מפסיקים לחיות באוטומט. אדם שמרגיש את גודל השעה מבין שהחיים של החבר שלו, וההתנהגות שלו בכביש, הם באחריות ישירה שלו.

למה הסיפור על החבר שהבדיל את חברו מלמד אותנו ש"גודל השעה" מתחיל בדברים הקטנים?

כיוון למחשבה: הרבה פעמים אנחנו מחכים להזדמנות לעשות משהו "ענק", אבל השליחות האמיתית שלנו פוגשת אותנו ברגעים הקטנים שבהם אנחנו בוחרים לפתוח עיניים, להאיר בעמן, ולשמור אחד על השני. איך הטרגדיה הקשה ביזהר בריכה להאיר לנו את המושג "כל ישראל ערבים זה בעד זה"?

מחשבות ומשימות מעשיות לחיים

קבלה אישית לשבוע הזה: לבדוק עם עצמי תחום אחד שבו אני נוטה לזלזל בבטיחות או בזהירות (ברכיבה, בהליכה עם אוזניות, או בחציית כביש), ולהחליט השבוע להרים את רמת העירנות.

"הנה ימים באים"

"בציפייה לבניין אריאל!"